

хълмъ, и машината съ писъкъ навлѣзе между скалитѣ. Прокънтѣ остъръ екъ, и въ тоя мигъ младия човѣкъ не можа да се сдържи, наду якитѣ си гърди и викна тържествуващо и радостно:

— Хо-хо-хо-о-о!..

Скалитѣ изведнѣжъ се разтвориха, и машината, като освободена, се втурна въ широко спокойно поле, надъ което се бѣ закрепилъ вече още единъ, подобенъ на всички други, день, изпълненъ съ многоликъ, непознатъ и равнодушенъ животъ.